

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 1-2 (170-171) січень-лютий 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

ЖДУ посів 4 місце

Житомирський державний університет імені Івана Франка посів 4 місце серед закладів вищої освіти України у працевлаштуванні випускників

Випускники-франківці не перестають тішити, і це найважливіше для нашого університету.

Команда Міністерства освіти і науки України спільно з Міністерством цифрової трансформації України та Пенсійним фондом України вперше провела моніторинг працевлаштування випускників закладів вищої та фахової передвищої освіти.

За результатами моніторингу працевлаштування випускників закладів вищої освіти Житомирський державний університет імені Івана Франка посів 4 місце серед 138 університетів України. За цим критерієм ми у п'ятірці кращих ЗВО країни, що отримують фінансування у 2022 році з показником 1,25.

Дуже здорово, що завдяки нашим випускникам університет отримує такі приємні новини.

Деталі – за посиланням: <https://cutt.ly/yOOdQqf>
Ольга Синюк

Нагороди та відзнаки

На вченій раді університету, що відбулася 28 грудня, ректорка Галина Киричук та голова вченої ради Віктор Мойсієнко вручали відзнаки працівникам нашого університету.

• Нагрудним знаком «Слава ЖДУ» нагороджені:

Роман ДЕНИСЮК – кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії

Валерій НЕСТЕРОВ – лаборант кафедри фізики та охорони праці

• Почесними грамотами нагороджені:

Ірина ГОЛУБОВСЬКА – кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри початкової освіти та культури фахової мови;

Аліна МАРТИНЮК – завідувачка інформаційно-бібліографічного відділу бібліотеки;

Наталія АСТРАХАН – докторка філологічних наук, доцентка, завідувачка кафедри германської філології та зарубіжної літератури;

Ірина РУДИК – кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти;

Руслана ВЛАСЕНКО – кандидатка біологічних наук, доцентка кафедри екології та географії;

Ольга СТАХОВА – кандидатка психологічних наук, доцентка кафедри загальної, вікової та педагогічної психології;

Оксана МИХАЙЛОВА – кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри англійської мови з методиками викладання у дошкільній та початковій освіті;

Тетяна БІЛОШИЦЬКА – кандидатка педагогічних наук, старша викладачка кафедри іноземних мов і новітніх технологій навчання.

На вченій раді університету, що відбулася 2 лютого, ректорка Галина Киричук та голова вченої ради Віктор Мойсієнко вручали відзнаки працівникам нашого університету.

• Нагрудним знаком Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти» нагороджена Світлана ЯЦЕНКО – кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління.

• Грамотою МОН нагороджена Ярослава СІКОРА – кандидатка педагогічних наук, доцентка, завідувачка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій.

• Подякою МОН відзначені: Наталія БОРИСЕНКО – викладачка кафедри мистецької освіти;

Дмитро ГЕДЗЮК – старший викладач кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання і спорту;

Тетяна ГУЖАНОВА – кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри дошкільної освіти та педагогічних інновацій;

Людмила ГУЦАЛО – кандидатка історичних наук, доцентка кафедри всесвітньої історії;

Інна ЗАГУРСЬКА – кандидатка психологічних наук, доцентка кафедри соціальної та практичної психології;

Ольга ІЛЛІНА – кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри соціальних технологій;

Юлія МАГАСЬ-ДЕМИДАС – кандидатка історичних наук, доцентка кафедри права;

Людмила ОБУХ – кандидатка мистецтвознавства, завідувачка кафедри мистецької освіти.

• Почесними грамотами Житомирської обласної державної адміністрації нагороджені:

Олександр КАМІНСЬКИЙ – кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії;

Юлія ЛІСОВА – кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти.

• Грамотами Житомирської обласної ради нагороджені:

Ігор ВЕРБОВСЬКИЙ – кандидат педагогічних наук, начальник навчального відділу;

Наталія КОВТУН – докторка філософських наук, професорка кафедри філософії та політології.

• Житомирська міська рада та управління у справах сім'ї, молоді та спорту відзначили Подяками:

Наталію КОЛЕСНИК – кандидатку педагогічних наук, доцентку кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;

Ірину ЯЦИК – кандидатку філософських наук, доцентку кафедри образотворчого мистецтва та дизайну.

• Франківці, які нещодавно святкували ювілеї, за бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків відзначені Почесними грамотами ЖДУ:

Анатолій ДАЦЮК – робітник, зайнятий ремонтом та обслуговуванням водопровідних і каналізаційних систем навчального корпусу №3;

Галина КОЛЕСНИК – прибиральниця службових приміщень гуртожитку №1;

Микола ГРАБОВСЬКИЙ – сторож агробіостанції;

Олена МАТВІЄНКО – старша лаборантка кафедри хімії;

Алла ЛЮБАРЕЦЬ – бібліотекарка;

Валентина ПАПІЖУК – кандидатка педагогічних наук, доцентка, завідувачка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти;

Наталія КОВТУН – докторка філософських наук, професорка кафедри філософії та політології;

Андрій ГРИШУК – кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри фізики та охорони праці;

Світлана КАРПЛЮК – кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Ярослава СІКОРА – кандидатка педагогічних наук, доцентка, завідувачка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій.

Щиро вітаємо колег з отриманням нагород!

Міцного здоров'я, сил і натхнення працювати довгі роки в насолоду та на прославлення Житомирського державного університету імені Івана Франка!

Прес-служба університету

Техніка під ялинку

Новорічне диво очікують не тільки люди, а й університети. Цього року наш навчальний заклад знайшов під ялинкою багато сучасної техніки, яка вже допомагає не одному факультету робити навчання легшим та цікавішим.

Було знайдено під ялинкою та розподілено на факультети, інститути та кафедри майже 60 комп'ютерів, принтери, телевізори на 75 дюймів, 3D принтер та інше.

Принтери одразу потрапили на кафедри, дирекції та деканати.

Сучасні телевізори були придбані

ще в 2021 році, у кількості 10 штук. Початок 2022 року порадував ще чотирма телевізорами, які дали змогу повністю укомплектувати великі аудиторії IV навчально-лабораторного корпусу. Телевізори обрали не просто так, адже в минулі роки були закуплені проектори, які вдень, на сонячній стороні корпусу, куди виходять вікна практично всіх великих аудиторій, показали себе не з кращої сторони.

3D принтер був придбаний спеціально для фізико-математичного факультету, але зараз його використовують студенти інших спеціальностей

інших факультетів. Це через те, що заняття в комп'ютерних класах проходять у студентів майже всіх спеціальностей університету і кожен хоче «доторкнутися» до новітніх технологій. Якщо кожний наступний Новий рік буде таким же щедрим на подарунки, то в найближчому майбутньому ми зможемо оновити не тільки один корпус, а всі корпуси та усі спеціальності університету. Це набагато полегшить навчання та зробить його більш сучасним, що у сучасному світі надзвичайно важливо.

Наш. кореспондент

Онлайн-зустрічі з абітурієнтами

З посту у Facebook: «Шановні випускники шкіл, коледжів, бакалаврських програм та усі зацікавлені питаннями вступної кампанії 2022 року. З 5 лютого до 9 березня відбудуться онлайн-зустрічі з відповідальним секретарем приймальної комісії Житомирського державного університету імені Івана Франка».

Редакція звернулася до відповідального секретаря приймальної комісії Миколи Чайки з проханням розповісти про практику онлайн-зустрічей.

Онлайн-зустрічі у приймальній комісії ЖДУ ім. І. Франка проводять з 2020 року у зв'язку з карантинними обмеженнями. Саме для того, щоб оперативно відповісти на запитання майбутніх студентів і батьків, було створено такий майданчик для спілкування.

На онлайн-зустріч заходять випускники, батьки та майбутні магістри не тільки з Житомира та Житомирської області, але й сусідніх областей – Рівненської, Хмельницької, Вінницької.

Зустрічі відбуваються щосереди о 16:00 та щосуботи о 12:00. Долучитися можна за посиланням – bit.ly/3gnqxVw, ідентифікатор конференції: 599 637 6852, пароль: 2022. Абітурієнт може завчасно написати питання, на яке хотів би отримати відповідь – <https://forms.gle/mFWZnDL89z33a35u6>. На пошту він ОБОВ'ЯЗКОВО отримає відповіді на свої запитання від співробітників приймальної комісії університету. Детальна інформація щодо переліку спеціальностей Житомирського державного

університету імені Івана Франка, вступних випробувань та ліцензійних обсягів доступна за посиланням – <https://zu.edu.ua/specialty.html>

Мета онлайн-зустрічей дуже проста – надати інформацію, відповісти на всі запитання, які цікавлять випускників 11 чи 10-х класів та майбутніх магістрів, а також їхніх батьків. У більшості випадків запитують: які предмети ЗНО потрібно складати на ту чи іншу спеціальність. Виникає багато запитань щодо української мови і літератури та математики. Питають також про кількість бюджетних місць, про терміни подачі документів, дату зарахування, які документи потрібні. Ми допомагаємо абітурієнтам збільшити шанси на бюджетне місце. Ми знаємо як це зробити. Онлайн-зустрічі відбуватимуться регулярно для того, щоб проінформувати всіх бажаючих.

Хочу наголосити на деяких особливостях вступної кампанії 2022 року: продовження терміну зарахування бакалаврів денної форми навчання з 16 серпня до 25 вересня; скорочений перелік документів для вступу (не потрібна копія сертифікату ЗНО); змінено другий обов'язковий предмет ЗНО – математика для таких спеціальностей: журналістика, соціальна робота та політологія; для вступу на магістратуру на спеціальність менеджмент, журналістика та психологія складається фаховий іспит та іноземна мова.

Маргарита Кубай

Вони повертають писемні пам'ятки України

Наші читачі вже знають, що 3 лютого у IV навчально-лабораторному корпусі нашого університету професор Віктор Мойсієнко представив публіці нові факсимільні видання пам'яток XI-XIV ст., опублікованих у процесі реалізації проєкту Ганни Горобець і видавництва «Горобець» «Повертаємо в Україну культурну спадщину». Про це вже писали житомирська преса та були новинні сюжети на міських телеканалах.

Редакція вирішила детальніше поговорити з паном Віктором про сам проєкт та про його особисту участь у ньому.

— Ваш проєкт є суто волонтерський, приватний. Чому у ньому не бере участь держава? Чи це державі непотрібно?

— Ні, я запрошений до цього проєкту його авторкою Ганною Горобець, яка започаткувала його. Проєкт називається «Повертаємо в Україну культурну спадщину». Ганна Горобець — приватний підприємець, директор видавництва, одержима людиною, яка цікавиться своєю історією. Держава участі не бере, це приватний проєкт, але для організації цього проєкту Ганна Горобець подає його на конкурс до українського культурного фонду. В цьому фонді для того, щоб отримати фінансування, потрібно ще перемогти у боротьбі з іншими культурними проєктами. Нам кілька років вдавалося це робити. Останні пам'ятки, які ми видавали, уже фінансувалися, завдяки українському культурному фонду, фактично за рахунок держави.

— Чи є можливість у

майбутньому на повернення цих книг в Україну? За яких умов це може статися?

— Це майже дорівнює нулю. Тому що, така пам'ятка стає цінністю і надбанням іншої країни. Але, можливо, тоді це буде взаємовигідний обмін. Але це дуже-дуже проблемне питання. Очевидно, що ні.

— Що ви відчували, коли брали до рук книги, яким більше тисячі років?

— Найбільший трепет в мене викликала робота з Євангелієм королеви Анни, яке зберігається у Франції. Саме розуміння, що до нього доклали руки якийсь майстер в першій половині XI століття, наводило таке трепетне відчуття... Так само і з іншими книгами, з якими працював у Відні, Кракові. Все ж таки, це наші пам'ятки. Оригінал є оригінал. Коли ведеш пальчиком по аркуші, відчуваєш цей зв'язок поколінь, поколінь, що це сім, вісім, десять століть тому творили писемну українську історію.

— Як ви дізнаєтеся, у якій країні, у якому місті та у якому сховищі знаходиться та чи інша книга?

— Зараз в багатьох країнах укладено каталоги найдавніших кирилических, глаголических і інших книг. Все це відомо та доступно. Найбільше наших українських пам'яток знаходиться у Москві та Санкт-Петербурзі. Але і по всьому світу їх є багато. Тому, відкриваєш каталог і дивишся, а там все вказано, яким шрифтом, в якому місці зберігаються вони.

— Хто саме вирішує, з якою книгою ви будете працювати для повернення її копії на батьківщину?

— Звичайно, науковці, які працюють в цій темі. Ми збираємося з колегами з пані Ганною, говоримо, що таку пам'ятку дуже бажано, вона дуже значима, важлива для мовлення, для писемності. Найчастіше — це колективне рішення. У проєкті, окрім мене, з пам'ятками працює В'ячеслав Кириленко, Людмила Гнатенко,

доктори історичних наук, науковці з Києва, відомі вчені, яких ситуативно ми запрошуємо до роботи. Вони можуть аналізувати пам'ятку з дещо з іншого боку — з погляду до оздоблення, мініатюр, заставок.

— Ми розуміємо, що проєкт доволі коштовний. Яка організація чи яка особа вам дає гроші?

— В книгах на останніх сторінках можна подивитися.

— Як Ви потрапили у команду проєкту?

— Я вважаю, що це випадок долі. Було так. Мій науковий консультант, мій науковий, без перебільшення батько, Василь Німчук запропонував, щоб я почав досліджувати «Лавришівське Євангеліє», бо до того часу я досліджував пам'ятки переважно XVI-XVII століття. З того часу у нас з'явився контакт, спільний інтерес, який і зараз досить активний і цінливий. У нас планів багато, наступну пам'ятку, з якою будемо працювати, вже намітили.

Вероніка Левчук

Молоді вчені ЖДУ

«Молодий вчений року» — це щорічний всеукраїнський конкурс, мета якого — відзначити досягнення молодих українських учених у різних галузях знань. У конкурсі можуть брати участь номінанти, які мають вищу освіту не нижче другого (магістерського) рівня.

Цього року номінантами конкурсу є кілька викладачів нашого університету. Редакція вирішила познайомити вас, шановні читачі, з нашими молодими вченими.

Аспірантка 4 року навчання кафедри української та зарубіжної літератури Юлія Ковальчук взяла участь в цьому конкурсі в номінації «Філологія».

— Чому Ви вирішили взяти участь в конкурсі «Молодий вчений року»?

— Наука у моєму житті займає багато часу, старань, сподівань. Маю вже деякі надбання, тому й вирішила спробувати свої сили серед інших молодих науковців, а також показати свої здобутки!

— Як Ви готуєтеся до конкурсу?

— Щоб підготуватися до конкурсу, потрібно головне — якісні публікації, участь у конференціях, розробка галузевих програм. Я протягом тривалого часу проводжу дослідження, маю надруковані праці, живу активним науковим життям!

— Чи є у Вас труднощі з підготовкою до конкурсу?

— Із ідеями та матеріалами — нема, хіба що брак часу, адже ще працюю на освітянській ниві.

— Що Ви очікуєте від участі в цьому конкурсі?

— На подальший розвиток моїх наукових планів, адже планую і надалі займатися наукою. Підтримати свій університет. Заявити про себе, як про перспективну молоду науковицю серед поважних людей, які вже досягли багато чого. Адже вибитися із села у авторитетні кола дуже важко.

— Чи претендуєте Ви на перше місце? Чи для Вас головне не перемога, а участь?

— На мою думку, всі хочуть бути першими. Я теж не проти!

Тетяна Голішевська

Солодкий смак перемоги ліцеїстки

Буває іноді, що цікаве хобі може приносити неочікувану користь та навіть славу. Так, учениця 10 класу Наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка Анна Вольницька, взявши участь в олімпіаді з німецької мови, посіла II місце на третьому етапі Всеукраїнської олімпіади з німецької мови учнів 9-11 класів Житомирської області. Редакція звернулася до Анни та її вчительки Наталії Захарченко з проханням поділитися враженнями.

— Анно, привіт, скажи чесно — ти переживала під час написання? Було важко?

— Переживання були, але на самому початку. Коли все почалося, я заспокоїлась і спокійно писала. Нервувалась, тому що не хотіла підвести ліцей. Спочатку олімпіада мала складатися з чотирьох мовних аспектів — аудіювання, читання, письмо та говоріння. Але через ситуацію з covid-19 було лише два — читання та письмо, тому було простіше. Коли я працювала над письмом, то не зовсім розраховувала час, тому зараз працюю над тайм менеджментом, бо в найближчий час візьму участь в олімпіаді з англійської мови.

— Скільки часу в тебе зайняла підготовка до олімпіади?

— Майже місяць. Інколи вечорами робила завдання, які могли б бути на олімпіаді.

— Що відчула, коли дізналась про те, що посіла друге місце?

— Це було дуже приємно, бо, насправді, для мене це було неочікувано. Круто усвідомлювати, що те, над чим ти старанно працюєш, має позитивні результати.

— Ще будеш брати участь в олімпіадах?

— Так. Зараз я готуюсь до обласної олімпіади з англійської мови. Це дуже хвилююче, тому що хочу показати не гірший результат, а, можливо, й кращий.

— Як ти вважаєш, це виключно твоя заслуга чи, все таки, викладача?

— Перш за все, напевно, викладача, яка повірила у мої сили і мої знання. Я щиро вдячна Наталії Захарченко за таку можливість. Під час олімпіади вона мене підтримувала. У мене була надійна підтримка.

— Які рекомендації можеш дати для тих, хто вагається — брати

участь в олімпіаді чи ні?

— Перш за все, участь в олімпіадах — це прекрасний спосіб виходу із зони комфорту і цей досвід корисний, тому що учасники згодом менше хвилюються на екзаменах. Потрібно заздалегідь готуватися, регулярно та систематично вчити матеріал! На мою думку, краще витратити 15 хвилин в день, ніж зубрити ночами в останній момент.

— Були якісь лайфхаки для ефективного підготовки, чи все чітко за правилами підручника?

— Ці питання взяла на себе моя викладачка. Вона грамотно розподілила матеріал для опрацювання. Ми підбирали фрази-кліше для написання есе. Все разом і дало згодом свої плоди.

Звичайно, що ми поговорили з Наталією Захарченко, вчителькою німецької мови, викладачкою кафедри германської філології та зарубіжної літератури ННІ іноземної філології нашого університету. Вона так прокоментувала перемогу своєї учениці:

— Ініціатором участі в олімпіаді була я. Анна має гарний рівень мовної підготовки, завжди активна на заняттях, наполеглива та старанна. Ми трохи позаймалися додатково, щоб покращити граматичні навички та поглибити словниковий запас. Нагадаю, що процес вивчення іноземної мови вимагає повсякденної наполегливої праці. Тому ми й працювали. Тому, навіть хвилюючись, Аня показала дуже хороший результат. Хочу наголосити, що участь в олімпіадах чи інших будь-яких інтелектуальних змаганнях — це гарний досвід та мотивація до подальшого зростання. Тому, користуючись можливістю, дам своїм учням-ліцеїстам та й студентам пораду — вірте в свої здібності та не зупиняйтеся на досягнутому.

Дмитро Артемчук

У Берлін на навчання

Уже багато років ЖДУ співпрацює із зарубіжними закладами вищої освіти, організовуючи стажування в науковій, освітянській та культурній сферах. Кожний охочий студент, аспірант чи науково-педагогічний працівник може брати участь у різних програмах.

На початку грудня було оголошено конкурс на стипендіальну програму, що дозволяє вмотивованим студентам провести навчальний семестр у Німеччині, точніше, в Берліні. Грант отримала студентка 3 курсу ННІ іноземної філології Катерина Дубравська. Ми вирішили поспілкуватися з володаркою гранту.

— Як Ви дізналися про таку можливість?

— Я підписана на чимало університетських сайтів та каналів, де досить часто з'являються новини про різні активності та перспективи. До того ж, ще минулого року вирішила спробувати свої сили, подавалася, проте нічого не вийшло. А вже цього року на мене чекав успіх.

— Чи всі охочі студенти можуть брати участь в подібних програмах?

— Теоретично, так. Однак потрібно подати певний перелік документів, а один із пунктів — копія залікової книжки, середній бал якої не нижче 81. Якщо я не помиляюсь. Тому кожен студент має можливість податися, але не всякий пройде.

— Як проходить конкурс? Скільки етапів?

— В моєму випадку етапів було два. Перший — потрібно було надіслати обширний пакет документів. Туди входили автобіографія, сертифікат про знання мови, мотиваційний лист та навіть науковий план. Велику увагу звертають на останні дві позиції, адже згодом потрібно захищати їх. Другий — це бесіда з німецькою комісією, що складалася з 6 осіб.

— Коли Ви відправляєтесь? Та як швидко розпочнеться навчання?

— Навчання в Німеччині почнеться 1 квітня. Втім приїхати потрібно раніше, аби заселитися в гуртожиток, вирішити питання з банком та страхуванням.

— Яка тривалість перебування в Берліні?

— Я їду на 5 місяців, на семестр.

— Чи зіштовхнулися Ви з корупцією або з несправедливістю під час конкурсу?

— Ні, подібного взагалі не було. Можливо, чогось не знаю, проте я навіть не уявляю, як можна було б це повернути.

— Які перспективи для Вас від отриманого гранту?

— Все ж таки, це навчання в Берлінському університеті, тому перспективи чималі. Насамперед, покращення знання мови. Я навчаюсь на філолога, тому така можливість досить важлива для мене. Також, отримання фахових навичок та вивчення нового. До того ж, досвід життя, адже проживання в іншій країні — це складний та непростий крок.

— Що надає грант?

— Навчання та стипендію. Однак, потрібно внести перед початком семестру близько 200-300 євро, але й в цьому існують плюси. Мені дадуть проїзний, яким я зможу користуватися всі 5 місяців мого перебування та безкоштовно їздити по Берліну. Також університет надає гуртожиток, але його оплачую я. Тобто, за гроші зі стипендії.

— Які емоції відчули, коли дізналися про успіх?

— Спочатку я не повірила, подумала, можливо вони переплутали електронну пошту. Згодом осмислила, але з'явився страх, що щось піде не так і грант віддадуть іншому. Втім, коли усвідомила, емоції були чудові. Так, я 100% туди їду!!!

Кароліна Василенко

8 березня: історія та сьогодення

ДУМКИ ЖИТОМИРЯН

За офіційною версією, свято пов'язане із «маршем порожніх каструль», який відбувся 8 березня 1857 року в Нью-Йорку. Тоді жінки, які працювали на текстильних фабриках, вийшли на протест проти поганих умов праці та низьких зарплат. Під час маршу вони били у каструлі, вимагаючи надати їм 10-годинний робочий день замість 16-годинного, рівну з чоловіками заробітну плату і виборче право. За іншою версією, це були не текстильниці, а повії, які вимагали виплатити зарплату матросам у порту, бо ті не мали грошей платити за сексуальні послуги. Дещо пізніше, вже 8 березня 1894 року, у Парижі повії вимагали визнати їхні права на рівні із правами текстильниць та хлібопекарок, зокрема засновувати власні профспілки. Схожі акції відбулися в 1895 році в Чикаго, а в 1896 – в Нью-Йорку.

Паралельно з цими поодинокими заходами у США розвивався жіночий рух суфражисток, які вимагали від уряду рівних виборчих прав. Вони організовували демонстрації, мирні походи на Білий дім, пікети. У цих акціях брала участь величезна кількість жінок, представляючи всі прошарки і групи населення США. Їх розганяли кийками, арештовували, кидали до в'язниці.

У 1910 році у Копенгагені відбулася II Міжнародна конференція жінок-соціалісток, на якій відома соціалістка Клара Цеткін запропонувала щороку у березні (без вказівки на конкретну дату) відзначати Міжнародний жіночий день – день солідарності жінок у боротьбі за політичні, економічні і соціальні права. Понад 100 учасниць із 17 країн підтримали цю пропозицію. Того року її відбулася перша демонстрація під керівництвом соціалісток, під

час якої жінки привертати увагу європейської громадськості до своїх проблем.

По суті, березневі жіночі марші – прояв політичної «PR-кампанії» соціал-демократів старої Європи. Жінки-партійки тих часів, на відміну від сучасних активісток Femene, привертати увагу суспільства до болючих проблем плакатами із соціалістичними гаслами, а не оголеними частинами тіла,

До Російської імперії ідея демонстрацій жінок у боротьбі за свої права потрапила через подругу Цеткін – затяту революціонерку Олександру Колонтай, авторку сумнівної популярності фрази: «Віддаватися першому зустрічному чоловікові треба так само легко, як випити склянку води».

23 лютого (8 березня за новим стилем) 1917 року, напередодні Лютневої революції, в Петрограді відбулась жіноча демонстрація з вимогами «хліба і миру». У 1921 році II Комуністична жіноча конференція прийняла рішення святкувати Міжнародний жіночий день 8 березня як нагадування про участь жінок у петроградській демонстрації, яка стала однієї з подій, що передувала поваленню монархії.

Довгий час 8 березня був звичайним робочим днем, лише 8 травня 1965 року, напередодні 20-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні, Міжнародний жіночий день офіційно був проголошений в СРСР вихідним.

Таким чином, у витоках святкування 8 березня химерно переплелися і боротьба суфражисток за права жінок; і життєві проблеми текстильниць, хлібопекарок та повій; і PR-кампанія соціалісток; і боротьба жінок за припинення війни; і вшанування пам'яті. Кому що подобається. Бо жінки – вони такі різні.

Редакція вирішила дізнатися, що думають житомиряни стосовно 8 березня. Наша кореспондентка опублікувала допис у Facebook з деякими запитаннями щодо цієї дати – «Що для Вас означає цей день? Як Ви ставитеся до цього свята? Чи святкуєте? Якщо святкуєте, то чому? Якщо не святкуєте, то чому? Як ставитеся до скасування державного вихідного у цей день? Цікавить думка абсолютно всіх, незалежно від віку та статі. Тож, буду вдячна всім, хто відгукнеться».

Багато користувачів соціальної мережі відреагували на пост. Коментарі справді вражають. Думок безліч і всі вони різні. Ось деякі з них, практично без правок.

– Свято весни та любові. Один день у році, коли згадують усіх жінок – і малих, і старих. Посміхаються і дарують їм квіти. Прекрасне, світле свято – моє улюблене.

– Не святкую. Це, так зване, свято започаткували німкені-соціалістки задля підтримки страйкування по-вій в США. Жінку треба поважати щоденно, а не раз в рік, подаровавши «подарунок» – букетик квітів. Це все – штучно нав'язане святкування. Не люблю його ще з часів дитинства. Для цього є в травні день матері.

– Подарований букет раз в рік не робить жінку щасливою. Вона має відчувати гарне ставлення до себе завжди. Як на мене, це свято розпродажу залежалих сувенірів...

– Не думаю, що варто в цей день робити вихідний. Ми і так дуже багато відпочиваємо. Походження цієї дати для мене сумнівне. До речі, в жодній країні світу, окрім країн соцтабору, не святкують це «свято». Тож, давайте вже «відліплюватись від совка» та ставати цивілізованою країною.

– Власне, для мене, це свято весни, жіночності. Святкуємо обов'язково. Чомусь саме 8 березня піднесений настрій. Я вважаю, що не потрібно скасовувати вихідний, так як один раз в рік більшість представниць «прекрасної статі» саме в цей день попрекає себе жінкою. Мої донечки завжди мене вітають, а я їм готую з

онуками подаруночки. Так ми прищеплюємо хлопчикам любов і повагу до жінки, матері.

Також нам було цікаво почути реальних людей та порівняти ставлення жінок та чоловіків до свята 8 березня. Для цього журналістка зустрілася та поставила кілька запитань Андрію Малюженюку (29 років, кухар), Вадиму Стетхему (31 рік, будівельник), Вікторії Шеховцовій (16 років, школярка) та Ірині Колодніцькій (14 років, школярка) та просто переходим на вулиці Михайлівській. Це різні люди за віком, життєвим досвідом та статтю, але вони житомиряни і живуть поряд з нами.

– **Що для Вас означає свято 8 березня?**

А.М.: – Для нас це привід, щоб «відсвяткувати».

В.С.: – Звичайний жіночий день.

В.Ш.: – 8-го березня кожна дівчина має насолодитися своїм днем. Як і в чоловіків, так і у жінок повинна бути власна дата.

І.К.: – Для мене 8 березня таке ж свято, як і всі інші.

– **Яке Ваше ставлення до Міжнародного жіночого дня?**

А.М.: – Байдуже, ми в будь-який день можемо випити, привід завжди знайдеться.

В.С.: – Взагалі, мені байдуже, є це свято чи ні. Вітаю, звісно, представниць жіночої статі.

В.Ш.: – До цього свята я ставлюсь позитивно, адже хлопець має можливість зробити приємний подарунок коханій дівчині та чудово провести час з нею.

І.К.: – Це чудове, жіноче свято, в яке жінки повинні відпочивати.

– **Чи Ви святкуєте? Якщо так, то – як? Якщо ні, то – чому?**

А.М.: – Беремо горілку і п'ємо. П'ємо, щоб ви, жінки, були здорові.

В.С.: – Зараз не святкую, бо не в стосунках.

В.Ш.: – Так, 8 березня я святкую та вважаю, що кожна жінка повинна проводити цей день із задоволенням.

І.К.: – Так, я святкую, ми з сестрами та мамою любимо відпочивати в цей день. Тобто, якщо потрібно йти на

роботу, в школу чи ще кудись – ми все скасовуємо, це наше свято.

Марина: – Так, я святкую, тому що для мене цей день – дещо особливий. Так приємно приймати стільки уваги від чоловіків і бачити щасливих жінок. Це свято лише один раз в рік і жінки його повністю заслуговують.

Ольга: – Звісно, я святкую це свято, для мене 8 березня є днем жіночності і краси. І мені хочеться, щоб мій чоловік мені дарував квіти, а я отримаю від цього задоволення.

– **Як Ви ставитеся до можливого скасування державного вихідного у цей день?**

А.М.: – Байдуже, що буде із цим святом.

В.С.: – Нейтрально. Ми, наприклад, працюємо у цей день.

В.Ш.: – Моє ставлення до скасування державного вихідного негативне, бо це ніби приниження цінності жінки.

І.К.: – Погано, бо це таке ж свято, як і всі інші.

Катерина: – Я була б обурена, якщо скасують це свято. Це єдиний день для всіх жінок. Але б дуже не засмучувалась, бо святкувала б його в колі близьких людей.

Оксана: – Мені б це не сподобалось. Навіщо спочатку робити це свято, щоб його потім скасувати? Але я й надалі буду його святкувати.

– **Чи має цей день бути вихідним?**

Олександр: – Так, щоб в цей день жінки, дівчата змогли відпочити, провести час зі своїми чоловіками, хлопцями. Все ж таки наші жінки заслуговують, не завжди ж їм працювати.

Руслана: – Я вважаю, що 8 березня – це свято, так як і 14 жовтня. Жінки, як і чоловіки, заслуговують на своє свято. На мою думку, вихідний має бути, щоб жінки могли відсвяткувати цей день, як і інші. 8 березня потрібне! Жінки заслуговують на подарунки, квіти і гарний настрій.

Тема святкування 8 березня – доволі спірна, тому не дивно, що думки різняться. Святкувати чи ні – вирішувати Вам, любі читачі.

Олександра Супрунець,
Інна Сковлюк

Дівчина в українській армії

Сьогодні дівчата свідомо обирають свою професію – військову. Вони покидають свою, таку приємну та звичну для панянок, зону комфорту, йдуть за покликанням свого серця до опанування новими навиками та вміннями. Одна з таких панянок – пані Юлія (прізвище з певних об'єктивних причин ми не називаємо), магістрантка Житомирського військового інституту імені С.П.Корольова.

– **Кожна людина має власний шлях до своєї мети. Розкажіть нашим читачам – що підштовхнуло Вас, пані Юліє, обрати шлях військової.**

– Після середньої школи я вступила до медичного коледжу за спеціальністю «фельдшер». У 2013 році успішно закінчила навчання з червоним дипломом, пішла працювати за направленням у село на посаду завідувачки фельдшерсько-акушерським пунктом.

Через кілька місяців розпочалися бойові дії. Я, як медичний працівник, була військово зобов'язаною, тому вирішила підписати контракт із Збройними силами України. Хотіла бути на передовій, допомагати пораненим, рятувати людей. Підписала контракт у навчальному центрі Десна, де інструктори з Великобританії провели повний курс з тактичної медицини по наданню першої медичної допомоги.

По закінченню підготовки була направлена в 101 бригаду на посаду фельдшера медичного пункту. В першу же ротацию поїхала в зону проведення АТО як начальник медичної служби. Після ротації вирішила отримати вищу освіту, офіцерське звання, виховати в себе якості, які повинен мати офіцер Збройних сил України. Тому вирішила вступити до військового інституту.

– **Як проходить життя дівчат у казармі?**

– Дівчата проживають у гуртожитках підвищеного комфорту по 6 курсанток у кімнаті. Кімнати мають усі необхідні зручності для комфортного проживання. Жінки, як і решта курсантів, живуть за розпорядком дня, який затверджений начальником військового інституту.

– **Як почуваєте себе у чоловічому середовищі?**

– Навчатися у чоловічому колективі доволі

складно, бо я завжди повинна працювати в такому ж режимі і темпі, як і вони. У групі я єдина дівчина, і завжди відчуваю захист та підтримку з усіх сторін.

– **Чи є завдання, які дівчина не може виконувати на рівні з хлопцем?**

– Багато випадків, коли жінок офіційно оформлюють як швачок, кухарок, а вони, насправді, виконують зовсім іншу роботу – служать розвідниками, снайперами, довго перебувають у холодних та сирих окопах. Виходить, що служать вони нелегально. І на опорниках в бліндажах вони нарівні з чоловіками сидять. Зазвичай, на жінок офіційні накази не поширюються, але вони разом із чоловіками знаходяться на передовій, бо так треба. Жінки іноді краще, ніж деякі чоловіки, виконують накази.

– **Чи дозволяється для дівчат на службі макіяж, манікюр, різні прикраси, парфуми?**

– Жінка завжди залишається жінкою, проте є деякі вимоги до нашого зовнішнього вигляду. Зачіска має бути охайною, коси мають бути природного кольору та підібрані вище плечей. Макіяж – стриманий: світлі пастельні тони, неяскавий блиск та помада для губ; брови природного кольору; природні вії; тональний крем із матовим покриттям; рум'яна, відтінок яких відповідає кольору обличчя. Яскраві кольори та занадто намальовані стрілки заборонені. Взагалі, бажано на час наряду взагалі не робити макіяж.

Щодо манікюру. Має бути світлих пастельних, нюдових відтінків, довжина не повинна заважати виконувати завдання.

З прикрас може бути годинник, обручка, невеличкі сережки. Прикраси не мають заважати виконанню спортивних вправ чи воєнних завдань. Парфум має бути легким та стриманим.

Панчохи на осінньо-зимовий період чорні,

на весняно-літній – бежеві. Одяг – чистий, випрасуваний, підігнаний за розміром, унісекс, тобто не має вказувати на статеву приналежність власника.

– **Чому навчають вас в інституті? Чи є якісь відмінності у предметах для хлопців та дівчат?**

– Багато чому навчають. Програма у нас однакова, проте доволі широка – вимоги чинного законодавства, нормативні акти та норми етичної поведінки, історія, традиції та символіка війська, навчають уникати конфліктних ситуацій та вирішувати міжособистісні конфлікти. Навчають, по суті, проявляти лідерські якості під час виконання різних завдань. Про здоровий спосіб життя, регулярне фізю, заборону алкоголю та наркотиків я вже мовчу – це і так зрозуміло.

А ще ми вивчаємо свою військову спеціальність, вдосконалюємо знання, професійні навички та вміння. Вчимося забезпечувати безпеку та конфіденційність службової інформації. Вивчаємо глибоко іноземну мову, бо дуже потрібна під час служби.

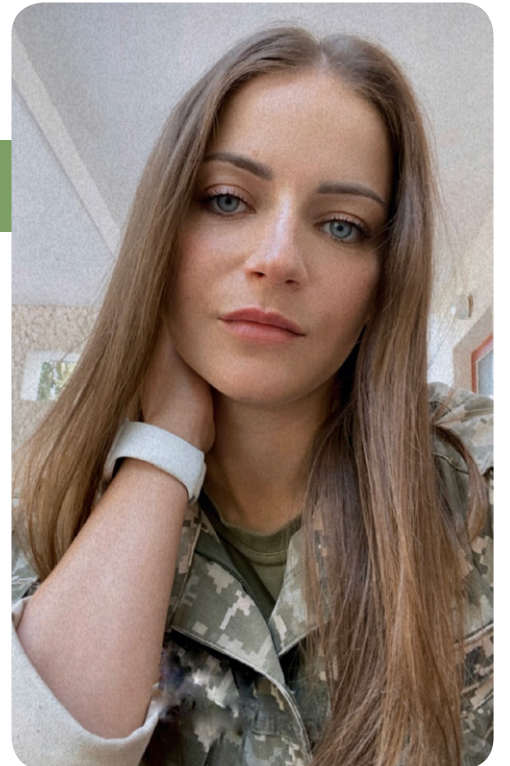
Скажу чесно – всього і не перерахуєш.

– **Чи є підтримка від хлопців-курсантів до дівчат?**

– Як я вже казала, що я єдина дівчина у групі, то підтримка з боку одногрупників є завжди. Проте, на мою думку, підтримка залежить від колективу групи, курсу, офіцерів та й від кожного курсанта в цілому.

– **Чи думали колись про те, щоб кинути навчання?**

– Ні, навчання у військовому інституті – мій свідомий вибір. До цього я вже побувала у військах та знаю, що таке військова служба та солдатське життя. Перебування в АТО мене загартовувало як фізично, так і психологічно.

– **Що порадите хлопцям та дівчатам, які зараз обирають свою життєву долю?**

– Люди в основній своїй масі поділяються на дві групи: на тих, хто вірить в себе та у свої сили, та тих, у кого ця віра відсутня. Тому одні досягають успіху в житті, а інші, склавши лапки, плывуть за течією. Якщо ви хочете робити серйозні справи, вирішувати важливі завдання і вміти досягати висот у житті, то вам необхідно навчитися вірити в себе. Віра в себе є ознакою успішної людини, дає можливість «вибитися в люди», домогтися поваги і визнання від оточуючих.

Дівчата, не бійтеся, здійснюйте свою мрію – вступайте до українського війська. Для нас тут є багато роботи. До зустрічі.

Слава Україні!

Вероніка Левчук

РІВНОПРАВ'Я ЧИ БЕЗВИХІДЬ: наскільки доречним є закон про військовий обов'язок для жінок

З 1 січня 2022 року набув чинності наказ Міністерства оборони України, що розширює перелік професій, з якими жінки стають військовозобов'язаними. Виникає питання: це пов'язано з процесом набуттям гендерної рівності чи із загрозою війни?

Поняття військовий облік — це не сама служба в армії, як багато хто уже встиг подумати. Облік передбачає військовий обов'язок у випадку війни. Що ж стосується розширеного переліку професій, то деякі спеціальності не пов'язані з війською взагалі. Наприклад, сфера музики, сценічне мистецтво, бібліотекознавство, літературознавство тощо. У списку знаходиться 35 професій фахового спрямування та сотні не пов'язаних з військовою справою.

Оскільки цей перелік викликав масу обурень, 24 січня Міністерство оборони України проінформувало, що перелік професій зазнає скорочень. У новому списку буде зазначено 14 спеціальностей та 6 професій, здобуття з отримання яких передбачає постановку на військовий облік. Ці спеціальності та професії споріднені з майже з сотнею військово-облікових спеціальностей.

«Маються на увазі сфери медицини, електроніки, зв'язку, метрології та картографії, фінансів, бухгалтерського обліку тощо. Остаточний перелік буде затверджено після отримання погоджень від інших відомств», — повідомляє Міністерство оборони.

Процедура, за якою весь цей процес буде відбуватися, дещо неоднозначна. Жінки, чий професій є у списку, повинні до кінця 2022 року з'явитися до військкомату за місцем реєстрації та надати відповідні документи. Також пройти медкомісію, яка визначить придатність до військової служби. Вікова категорія — 18-60 років.

Насправді, українські військкомати не зовсім пристосовані до такого масштабного процесу. І є безліч нюансів. Наприклад, що робити матерям-одиначкам, жінкам у декреті, вагітним, якщо країна все ж таки стикнеться з війською? Як щодо штатних гінекологів, яких тепер слід найняти у військові поліклініки та госпіталі?

У соцмережах думки людей поділилися на кілька груп.

Частина (в основному чоловіки) вважає, що «бабам» не місце в армії. Навіть тут жінки піддаються сексизму та недоречним жартам. «Як же вона буде тримати зброю зі своїми довгими нігтями?» Інша частина (теж чоловіки) обурена, що феміністки кричать про гендерну рівність, але в армію йти не хочуть. Не всі, на жаль, знайомі з тим фактом, що фемінізм виступає проти примусової армії взагалі, а не лише для жінок. Є частина жінок, які не проти піти в армію і вважають такий наказ необхідною мірою, враховуючи ситуацію в країні. А певна частина жінок обурена, що у них відняли право вибору.

Розуміючи недостатню підготовку установ для реалізації закону, люди знаходять лише одне йому виправдання: ми на порозі повномасштабної війни і у нас не вистачає людей, тому мусимо залучати жінок. У будь-якому разі, далеко не всі жінки, які вже стали чи стануть незабаром на військовий облік, проходили військову підготовку. Тому їх роль у випадку раптові війни залишається сумнівною.

Українські ЗМІ продовжують розповсюджувати інформацію про загрозу нападу на країну та радять подумати про евакуацію. Буде насправді війна чи ні, ми знати точно не можемо. Але маємо вірити у краще.

Юлія Мельничук

ДЕНЬ ЗАКОХАНИХ чи маркетинговий хід?

День Святого Валентина або День закоханих — це щорічне свято, яке відзначають 14 лютого. Зануримося трохи у історію та дізнаємось, звідки пішло та з чого почалося це святкування.

За легендою, християнський священник Валентин жив за часів імператора Клавдія II Готського (III ст.). Окрім основного покликання він ще й займався медициною та природничими науками. Войовничий імператор вважав, що сім'я заважає солдатам воювати за імперію і видав едикт, що забороняв воїнам одружуватися. Валентин, попри цей указ, продовжував таємно вінчати всіх охочих. За це його заарештували й ув'язнили під охороною офіцера, приймачка якого була сліпою. Священник зцілив її, а опісля повернувшись на християнство батька та його родину. Довідавшись про це, імператор наказав відтяти Валентину голову, що й сталося 14 лютого.

День закоханих — неофіційне свято, проте молодь дуже любить відзначати цей день. У кожній країні є свої традиції та уподобання у святкуванні. Наприклад, у Франції у цей день закохані дарують одне одному ювелірні прикраси та коштовності, в Данії — засушені квіти, в Італії — солодощі. А у нас, в Україні, прийнято дарувати валентинки. Також символікою дня святого Валентина вважаються солодощі, виготовлені у формі серця, фігурки Купідона (бога

кохання) та м'які іграшки. Звісно, квіти також варто вписати у цей список. Зазвичай, це червоні троянди, адже вони вважаються символом пристрасті та кохання.

Напередодні свята всі магазини, торгові центри, кав'ярні прикрашені до дня закоханих. Майже в кожній крамниці можна придбати валентинки чи солодкий подарунок, а скільки квітів повсюди... І розумієш, що в повітрі вже шириться атмосфера свята та кохання. В закладах за тиждень бронюють столики, в кіно розкуповують квитки, замовляють доставку подарунків, скуповують валентинки, а чоловіки стоять у чергах за найкращими квітами для своїх коханих. Як можна залишити свою кохану людину без подарунка у такий день?

А якщо тверезо та цинічно підійти до свята закоханих — це реально Свято чи вдалий маркетинговий хід крамарів?

Редакція вирішила опитати своїх читачів, знайомих, рідних, близьких та коханих. Висновки робіть самі.

— Чи маєте ви кохану людину?
На жаль, менше половини опитаних мають другу половинку.

— Чи вважаєте день святого Валентина — святом?

Майже всі опитані позитивно відповіли на це запитання, лише кілька людей не вважає цей день святом.

— Чи відчуваєте у цей день атмосферу свята?

Звісно, всі, хто вважає День

Святого Валентина святом, відчують цю святкову атмосферу. Особливо, коли виходиш на вулицю та бачиш навколо багато щасливих людей, прикрашені заклади, листівки, квіти.

— Як плануєте святкувати? Варіанти — вдома, кафе/ресторан, кіно інше.

Тут думки розділилися, адже скільки людей, стільки й думок. Але переважна більшість планує святкувати вдома, незначна частина обрала ресторан, декілька людей піде у кіно. Прикро, але знайшлися й такі, які взагалі не планують святкувати.

— Що важливіше подарунок чи увага?

Майже всі визнали, що увага важливіша за подарунок. Але були й такі, які подарунок цінують більше.

— Чи вважаєте, що день закоханих це маркетинговий хід?

Практично всі опитані вважають це свято вдалим маркетингом. А є й такі, які стверджують, що для того щоб порадувати кохану людину, не обов'язково щось купувати.

Звісно, кожен має свої погляди на те чи інше запитання та й на свято в цілому. Що таке день Валентина — день закоханих чи вдалий маркетинговий хід, нехай кожен вирішує сам. Але давайте не забувати, що всі ми шукаємо та прагнемо кохання.

То ж кохайтесь, будьте закохані та кохані!!!

Олександра Сич

Інтерв'ю з Анастасією Прокопенко

— Анастасіє, коли Ви вирішили займатися легкою атлетикою професійно?

— Взагалі, спорт присутній в моєму житті з дитинства. З першого класу по сьомий я займалася спортивною акробатикою, потім трохи плаванням, трохи танцями. Однак десь у середині 8 класу випав шанс спробувати себе у легкій атлетичній, і я залюбки ним скористалася. Легкою атлетикою займаюсь вже 5 років, але якщо сказати «професійно», то лише два. Раніше то було ніби просто хобі, а зараз це моє життя.

— Які були Ваші перші досягнення?

— Що ж, моїм першим вагомих досягненням можна вважати перемогу на Чемпіонаті України у 2017 році. Це були перші змагання, ще й не індивідуально, а разом із командою. І нашої команді вдалося вибороти перше місце!

— З якими труднощами Ви зіткнулися?

— Певно, що найбільші труднощі виникли в мене наприкінці 11 класу. Підготовка до важливих змагань та ЗНО — несумісні речі, однак мені вдалося якось їх поєднати. Звісно, декілька змагань довелося пропустити,

«Тяжко в навчанні — легко у бою...», запевняє Анастасія Прокопенко, срібна призерка з легкої атлетики, студентка ННІ іноземної філології нашого університету.

В легкоатлетичному манежі Сумського державного університету 22-23 січня відбувся Чемпіонат України з легкої атлетики в приміщенні серед юніорів. У змаганнях взяли участь 419 спортсменів з 24 областей України та міста Києва.

Сімнадцятирічна Анастасія Прокопенко вже понад п'ять років займається легкою атлетикою. Нині навчається в Житомирському державному університеті імені Івана Франка за спеціальністю «германські мови та літератури (переклад включно)».

Анастасія займається легкоатлетичним багатоборством. Влітку це біг на 100 м з бар'єрами, стрибки у висоту, штовхання ядра, біг 200 м, стрибки у довжину, метання списа, біг 800 м. Всі сім дисциплін відбуваються за два дні. Взимку це — п'ятиборство: біг на 60 м з бар'єрами, стрибки у висоту, штовхання ядра, стрибки у довжину, біг 800 м. Все це Анастасія виконує за один день.

За час своєї спортивної кар'єри Анастасія вже виборола срібні медалі літніх чемпіонатів України, одного з зимових чемпіонатів. Найважливішою перемогою для неї став естафетний біг, де вона отримала золото.

Срібна призерка вважає, що легку атлетику по праву називають «королевою» спорту, запевняє, що цей вид спорту поєднує в собі все.

але потім, після успішного складання ЗНО, літній змагальний сезон був саме у розпалі і все заплановане вийшло. Також іноді виникають проблеми, пов'язані зі спортивними травмами, але ми з тренером намагаємось вчасно їх вирішувати.

— Хто Вас найбільше підтримує у виборі саме цього виду спорту?

— Мабуть, поступово само собою якось стало зрозуміло, що це мій вид спорту. Оскільки, порівнюючи з іншими видами, якими я займалася, тут прогрес було видно одразу. Звісно, моя родина підтримала цей вибір.

— Хто є Вашим наставником?

— Мій тренер, Сергій Єдинак, є людиною, з якої я беру приклад. Багаторазовий учасник чемпіонатів Європи та світу, Майстер спорту міжнародного класу і просто Людина з великої літери — це все про нього. Також він тренує срібного призера Паралімпійських Ігор. Дуже добра та щира людина, яка завжди дасть пораду не лише в плані спорту. Для нас, людей, які у нього тренуються — він наче другий тато. І за це ми його любимо.

— Що Вам найбільше подобається в легкій атлетичній?

— В атлетичній обожнюю емоції.

Їх неможливо порівняти ні з чим. Мандраж на старті, концентрація, радість від перемоги чи мотивація працювати більше від поразки, гордість за себе, відчуття ейфорії, підтримка цілого стадіону — це просто неможливо описати словами.

— Ви є студенткою ННІ іноземної філології. Чи вистачає Вам часу на те, щоб вчити іноземні мови та тренуватися?

— Спочатку було трохи складно: нові предмети, нові люди, взагалі, нова модель навчання. Але з часом я звикла і зараз з легкістю поєдную спорт і навчання.

— Анастасіє, як Вам вдалося вибороти ІІ місце? І кому б Ви хотіли особисто присвятити цю перемогу?

— Взагалі, це було очікувано. Ми з тренером багато працювали і знали, що результат буде високим. Однак, не все заплановане вийшло, тому я посіла друге місце. Перемога, звісно, це результат праці не лише спортсмена, а й його тренера, тож всіма своїми перемогами я завдячую Сергію Миколайовичу.

Дарина Весельська

Посміхнися

Батьківські збори нагадують зборище секти — всі уважно слухають вчителя чи вихователя, потім віддають йому гроші і задумливо розходяться в сутінках.

— Коханий, побажай мені щось приємне на ніч.
— Смачного!

Вчора, в інституту іноземної філології було заарештовано викладача китайської, який протягом п'яти років викладав свою вигадану мову.

Якщо жінка говорить: «Ти лише не хвилюйся», — то хвилюватися вже пізно.

Першим топ-блогером був Вінні-Пух. Він говорив усіляку дурню, не приховував, що у нього у голові тирса, писав з помилками, проте його всі любили та підгодовували.

Я відкрила у собі жінку. Підкажіть, як закрити її? У мене немає тільки грошей!

Я промовчу... Доки думки не стануть цензурними, етичними та політкоректними.

— Підкажіть, як швидше добратися до Коростеня?
— А ви пішки чи на машині?
— На машині.
— На машині швидше.

— Кохана, до нас сьогодні придуть гості. Приготуй щось на вечерю.
— Без питань. А як приготувати — щоб ще прийшли чи щоб більше не приходили?

Красива дівчина радує чоловіче око. Некрасива — жіноче.

— Пані Ларисо, хто ви за професію?
— Я — магістр чорної та білої бухгалтерії.

Дні народження корисні для здоров'я. Британські вчені довели, що ті, у кого було більше днів народження, ті жили довше.

Найважливіший доказ глобального потепління — жіноча білизна: порівняйте XVI та XXI ст.

Українські вегани довели, що сало — це рослина

— Сину, ти куди?
— До Валери, Айпад прошити.
— Сину, ти що, Айпад порвав?

— Як довести дівчину до божевілля?
— Дати їй купу грошей і закрити усі магазини.

Викликала «Чоловіка на годину». Він попросив розлучення вже через 20 хвилин. Нервовий якийсь...

Дивно, чому батьки учнів скидаються на ремонт школи, а директор та вчителі ні? Вони що, у школу не ходять?

Доведено, що люди дуже рідко хочуть одружитися. Набагато частіше вони хочуть заміж.

Викладачі ЖДУ саджають ліс

Екосвідомі франківці долучилися до встановлення рекорду з найбільшої кількості висаджених дерев серед усіх регіонів України. Організатор акції - Руслана Романюк, декан природничого факультету, детально розповіла нашому кореспонденту про цей захід. Також коментар взяла у Олексія Башманівського, директора Навчально-наукового інституту філології та журналістики, Ірини Лисої, старшого лаборанта кафедри журналістики, реклами та PR, Анни Павленко, голови студентського братства соціально-психологічного факультету та Андрія Гвоздя, члена культурно-масового комітету соціально-психологічного факультету.

- Звичайно, перше питання ми маємо поставити організаторові - яка була мета цього заходу?

Р.Р.: - Основним завданням нашої акції було намагання сприяти озелененню планети - дерева очищують повітря від пилу, забирають вуглекислий газ, покращують мікроклімат мегаполісів. Саме тому ми долучилися до цієї благородної справи в рамках глобальної акції. Приємно, що ми внесли свій внесок у встановлення рекорду Житомирщини.

О.Б.: - Наскільки я пам'ятаю, існує акція Президента України щодо висадження мільйону дерев, то ми долучилися до цієї акції. Взагалі, мені було цікаво, тому що я людина з міста і ніколи не бачив, як висаджується ліс.

І.Л.: - На мою думку, озеленити планету, відновити те, що було вирубане. Як нам повідомили, на ділянці, де ми працювали, були вирубані

старі дерева, а на їх місці ми висаджуємо нові.

А.П.: - Для мене - це озеленення планети. Також думка про те, що ти робиш це не сам, єднає.

А.Г.: - Мільйон дерев. Озеленення нашого прекрасного краю.

- Розкажіть, як проходила акція по висадженню дерев? Де це відбувалося?

Р.Р.: - Випускник нашого факультету працює лісничим у Зарічанському лісництві Високої Печі. Ми запропонували в рамках цієї акції висадити дерева саме там. Наша профспілка оплатила транспорт, щоб ми доїхали

до лісництва. В лісі ми були протягом двох-трьох годин. За цей час ми посадили близько 1500 дерев. Лісники нас зустріли, показали як потрібно саджати молоді деревця, навчили користуватися мечем Колесова (лісо-садильна лопата, призначена для посадки сіянців лісових культур ручним способом - Ред.). Під кінець роботи лісники організували столики, пригостивши гарячим чаєм та печивом

наших студентів. Це була акція дійсно від душі. Наш університет отримав подяку і хвойну рослину в рамках проєкту «Greening of the Planet».

О.Б.: - В районі Високої Печі нас зустріли представники лісництва, завезли до лісу, показали там ділянку, роздали приладдя та показали як ним користуватись для висаджування дерев, провели інструктаж, показали як і куди саджати дерева та роздали відра з саджанцями дубів і сосен.

І.Л.: - Ми сіли в замовлений автобус і поїхали на виділену ділянку. Я не пам'ятаю, як правильно вона називається. Нас зустріли лісники, які нас проінструктували, розповіли про техніку безпеки та як працювати з

обладнанням. Кожному дали свою ділянку, тобто де, які та скільки дерев кожен повинен посадити і всі почали працювати.

А.П.: - Ми зібрались біля університету, де нас чекав автобус. В лісі біля Високої Печі, здається, нас зустріли лісники, все показали, навіть, коли попрацювали,

пригостили чаєм.

А.Г.: - Університет замовив автобус і він завіз нас на потрібне місце за Високою Піччю.

- Хто брав участь?

Р.Р.: - Долучилися студенти, викладачі, лаборанти, загалом - по 2-3

людини з кожного факультету. Також могли долучатися бажуючі студенти та викладачі. Відправлявся електронний банер, його можна було роздрукувати, посадити дерево і з ним сфотографуватися, але це вже відбувалося окремо від університету.

О.Б.: - Я одразу хочу сказати, що брали участь представники усіх інститутів та факультетів університету. У більшості своїй це були директори, декани, представники кафедр та студенти.

І.Л.: - Як мені відомо, участь брали декілька університетів, але в той день був лише наш університет. Там були представники різних факультетів, декани деяких факультетів, викладачі та студенти.

А.П.: - З мого факультету була я, ще один студент та лаборант однієї з кафедр нашого факультету.

А.Г.: - Двоє студентів та прес-секретар.

- Чи хотілося б Вам ще раз взяти участь у такому заході?

Р.Р.: - Так, було чудово, що ми провели час разом, займалися волонтерством. Думаю, всім дуже сподобалось.

А.П.: - Так, мені дуже сподобалось. Я думаю, можна було б залучити більше людей, тому що такі акції, спільна справа єднають.

А.Г.: - Звісно, дуже сподобалось.

- Чи планується ще раз такий проєкт?

Р.Р.: - Ми домовилися з лісниками, незалежно від того, чи буде якась акція чи ні, що навесні вони знову запросять нас досадити цей ліс.

Олександра Сич,
Владислава Радченко

Хаб освітніх інновацій «SATTELITE»

У Житомирському державному університеті знову почав свою роботу хаб освітніх інновацій «SATTELITE». На сьогодні він вже має своїх випускників і готує до випуску наступну групу. Але що таке цей хаб, для кого він створений та скільки триває курс? На ці питання найкраще дадуть відповідь керівниця «SATTELITE» Ольга Власенко та Віта Павленко - викладачки кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління.

Наш кореспондент зустрівся з ними та з'ясував усі питання.

- Що таке хаб освітніх інновацій, що він охоплює?

О.В.: - Основна ідея, яка у нас виникла при створенні хабу - це розробка освітнього середовища, що дозволило б об'єднати усі інноваційні ресурси Інтернету, технології, які передбачали б комунікацію науково-педагогічних працівників на всіх рівнях: від початківців до професіоналів. Це об'єднання професіоналів-практиків, які на сьогодні є у нас у школах і які впроваджують передові освітні технології. Ну і, власне кажучи, основна мета - створення ефективного освітнього середовища для того, щоб надавати високоякісну освіту для сталого розвитку регіону.

- Ці заняття проводяться виключно для викладачів?

О.В.: - На сьогодні, оскільки ми тільки запустили наш проєкт, ми намагаємося максимально охопити наших викладачів для того, щоб удосконалити освітній процес в університеті. Для удосконалення педагогічної майстерності меж немає, але умови пандемії поставили нас перед новими завданнями: розробка якісного

цифрового простору. Цифрові інструменти, те чим ми зараз активно займаємося, передбачають не тільки роботу в дистанційному форматі, але й полегшують очну форму роботи зі студентами, оскільки мають величезні можливості. А надалі - так, ми будемо виходити за межі університету, будемо працювати зі школами. На сьогодні вже є навіть бажання відвідувати хаб, але все-таки ми обмежені у своїй діяльності, оскільки цей хаб - для викладачів університету, до речі, абсолютно безплатний. Нам важко говорити про подальші плани, але вони з часом будуть.

- Що містить у собі цей хаб? Чи проводяться вебінари, семінари, різноманітні зустрічі?

О.В.: - Якщо ми починаємо працювати в контексті створення цифрового освітнього середовища, то, звісно, це - вебінари, які проводяться з трьох основних напрямків: підготовка викладача вищої школи до розробки свого цифрового портфоліо, допомога викладачу у використанні цифрових інструментів для створення колекції у цифровому форматі, і тут ми працюємо з такими застосунками як Canva, Netboard, WordWall тощо. Останній напрям - допомога викладачу у створенні ефективного цифрового простору на семінарських заняттях, і тут ми використовуємо такі інструменти, які допомагають забезпечити формування оцінювання на заняттях. Адже, якщо ми будемо говорити про оцінювання у вищій школі, як у середній школі, то оцінювання, в основному, є підсумковим і, зазвичай, стресовим, а інколи - незворотнім для студента. А якщо ми вивчаємо і готуємо майбутнього спеціаліста, ми маємо

створити умови для того, щоб студент або студентка оцінювали свої навчальні досягнення, допомогти їм визначити свою освітню траєкторію, ну і, власне кажучи, знайти свої сильні та слабкі сторони. Якраз формування оцінювання й інструменти, які ми використовуємо, дозволяють забезпечити ефективний зворотний зв'язок на семінарських заняттях, забезпечити рефлексію і саморефлексію як для викладача, так і для студента: визначити прогалини власної методики щодо викладача, а студенту - визначити прогалини у власних навчальних досягненнях. І заняття, відповідно, зробити цікавими, щоб вони були інноваційні - це наша основна ціль. Не відстаючи від школи, не відстаючи від змін, що відбуваються в новій українській школі, а очолюючи ці зміни.

- Хаб освітніх інновацій «SATTELITE» вже має своїх випускників. Скільки триває цей курс?

О.В.: - Курс триває близько трьох тижнів, передбачає 30 годин, включаючи групову та самостійну роботу. Для вивчення цифрових інструментів і робота над власним цифровим простором - у більшості, все-таки, самостійна робота викладача. У нас був повноцінний перший випуск, який охопив дві кафедри - економіки та менеджменту та кафедру права. Зараз ми готуємо до випуску наших колеганок із природничого факультету та з інституту філології та журналістики.

- Що стало передумовою створення хабу?

В.П.: - Перш за все, була ідея створити креативне середовище. Креативність є важливою навичкою ХХІ століття. Далі сама

природа створила для нас виклик, тобто COVID-19. Коли ми перейшли на дистанційну освіту і почали використовувати змішане навчання, то прийшли до висновку, що потрібно розвивати ще одну навичку ХХІ століття - цифрову компетентність. Для того, щоб у нас була можливість навчати інших, ми з Ольгою Власенко пройшли підвищення кваліфікації на платформі критичного мислення, отримали сертифікати, що дало нам право проводити курси підвищення кваліфікації. Далі ми розробили програму і так створили освітній хаб.

- Як я розумію, однією з основних цілей для вас було вдосконалення знань у цифровому середовищі?

В.П.: - Це один із напрямів діяльності. Наша мета - вдосконалення викладацької майстерності шляхом впровадження методів активного навчання, тобто розвиток навичок змішаного типу навчання, використання інформаційних цифрових технологій. У нас підвищили кваліфікацію всього дві групи. Ми створили лише одну програму та працюємо над створенням нової. Звичайно, ми провели апробацію на наших студентах різних курсів, а вже потім почали працювати з викладачами.

У першому семестрі цього навчального року підвищення кваліфікації пройшли колеги з інституту іноземної філології, інституту філології та журналістики, інститут педагогіки. У цьому семестрі додається історичний факультет. На цих заняттях ми впроваджуємо цифрові технології.

Вчитель нової української школи має володіти новими знаннями, новими навичками, новими компетентностями. Сучасний педагог має вміти

організувати процес пізнання учням, які належать до цифрового покоління. Тому ми підвищуємо кваліфікацію не лише нашим викладачам, але й ми навчаємо майбутніх вчителів, наших студентів. Так, наші студенти, як майбутні вчителі нової української школи, створили собі нетбордини. У них вони розміщують власні проєкти. У цьому семестрі на спеціальності «професійна освіта: дизайн» я також застосовую цифрові технології. Завдання майбутнього вчителя - бути модератором, координатором освітньої онлайн-платформи. Ми вчимо студентів створювати, працювати на цих платформах, щоб вони могли навчитися своїх майбутніх учнів самостійно здобувати інформацію.

- Цей хаб дійсно крутий, але чи маєте ви подальші плани на нього? Є вже якісь ідеї стосовно його майбутнього розвитку?

В.П.: - Так, ми маємо плани розвиватися спочатку в межах університету. Далі ми плануємо вийти на рівень ОТГ, надаючи освітні послуги. Згодом, ми плануємо вийти на рівень України, щоб кожен бажуючий з різних куточків нашої держави міг записатися, зареєструватися на нашій платформі. Як ми плануємо розвивати? По-перше, це курси підвищення кваліфікації. По-друге, ми проводимо захід «Застосунок місяця», тобто ми онлайн зустрічаємося з нашими випускниками і вже не лише ми презентуємо нові сервіси і застосунки, але й вони діляться своїм досвідом, який можна використати для освітнянської спільноти в межах України. Якщо буде можливість, ми плануємо подавати на гранти на міжнародному рівні.

Анна Величанська

Різдв'яно-новорічний концерт «Новорічна хвиля ностальгії» вокально-інструментального ансамблю «Древляни» відбувся 20 січня у приміщенні міського Будинку культури в м. Андрушівка.

Засновником та художнім керівником ансамблю є народний артист України Юрій Градовський. ВІА «Древляни» діє при Житомирській обласній філармонії з 1999 року та

є відомим музичним колективом не лише в Україні. Гурт гастролював у різних кутках світу: Італії, Білорусі, Польщі, є лауреатом першого українського фестивалю «Червона Рута».

На честь свого 41-річчя гурт влаштував тур містами та містечками Житомирщини.

У виконанні колективу звучали хіти з репертуару: «Скрябіна», Назарія Яремчука, «Синей птиці», «Братів

Гадюкіних», «SMOKE», «ABBA» та інших. Доповнювали музичну хвилю ансамблю сучасні інтерпретації співачок Катерини Бакальчук та Марини Губанової та запальні танці балету Житомирської обласної філармонії ім. Святослава Ріхтера.

Найбільше сподобалися залу пісні «Червона рута», «Я піду в далекі гори» та «Троянда на пероні».

Юрій Градовський від імені гурту привітав всіх присутніх,

гостей з прийдешнім Новим Роком та виконав фінальну пісню «Старий Рік минає». Адміністрація Андрушівської громади висловила свою вдячність колективу за чудову атмосферу та позитивний настрій.

Жива музика та сучасне аранжування популярних пісень не залишили зал байдужим, гості щедро дарували гучні оплески виконавцям.

Діана Падлевська

Президент України Володимир Зеленський оголосив 16 лютого 2022 року Днем єднання. Відповідний указ Глава держави видав 14 лютого.

16 лютого в Житомирі відбулося перше святкування нового державного свята, яке відзначали на майдані Соборному о 10 годині ранку. До урочистостей приєдналися студенти Житомирського державного університету. Як і більшість учасників заходу, в руках вони тримали державну символіку. Цей день став днем єднанням, що зібрав на майдані українців: військових, поліціянтів, волонтерів, представників громадськості та владу.

ДЕНЬ ЄДНАННЯ: ДУМКИ З ЖИТОМИРА ТА ОСТРОГА

Розпочалося свято з виконання Державного Гімну України та підняття синьо-жовтого прапора. Перед житомирцями виступили голова міської ради, голова Житомирської ОДА та голова Житомирської обласної ради.

Редакція вирішила в цей день провести опитування серед молоді міста - що думає про День єднання українська молодь? Редакція опитала юнаків та юнок у соціальній мережі Інстаграм. Респондентами була молодь, що проживає у Житомирі, віком від 15 до 29 років. Кількість опитуваних склала 31 особу. Ось які результати:

Запитання були наступними:
Чи важливий для вас День єдності?
«Так» - 74%, «ні» - 26%.
Чи вважаєте ви День єдності державним святом?
«Так» - 74%, «ні» - 26%.
Чи вважаєте ви, що День єдності підкреслює патріотизм

Своїми думками поділилися: Денис Алеїніков (29 років, підприємець), Ірина Царкевич (29 років, культурорганізаторка), Роман Бойко (45 років, вчитель історії), Евеліна Чайковська (16 років, учениця).

— Що для Вас означає День єдності? Ваше ставлення до нього?

Д.А.: — Оскільки вперше відбувся на державному рівні такий день, можу сказати, що мені було дуже приємно подивитися, як усі заклади робили спільні фото, долучилися до заходу. Я гадаю, що подібні Дні гуртують.

Злуки УНР і ЗУНР і здійснилася одвічна мрія українського народу. А 16 лютого — це що?

Е.Ч.: — На мою думку, День Єднання — це нове свято, яке має згуртувати українців і показати, що ми — єдиний народ. Я ставлюсь до цієї дати з повагою, адже ідея об'єднати людей у наш час є актуальною.

— Як Ви вважаєте, це свято створене завдяки Росії? Якби не загроза з боку країни-агресора, ми б не єдналися?

Д.А.: — Ми завжди єдналися, і до війни. Але спільні горе та біль об'єднують ще сильніше.

І.Ц.: — На жаль чи на щастя, Україна має багато пам'ятних дат, які показують силу українського народу: День Незалежності, День Гідності та Свободи, День Соборності та інші. Деякі з них мають трагічне коріння, пов'язане з історичним минулим нашої держави, але, як мовиться у відомому вислові: «Хто не знає історії, той не має майбутнього». Звісно, що агресія Росії занепокоїла серця усіх українців, і в час особливо напруженої ситуації важливо підтримати морально-патріотичний дух нації. Тому ці обставини, я вважаю, посприяли заснуванню Дня єдності.

Р.Б.: — А от на Московії установлене свято — день «народного єдінства». Воно 4 листопада. Так, це «свято» створене через Московію.

Е.Ч.: — Так, я вважаю, що завдяки війні було створене це свято, адже, за словами Зеленського, цей день має згуртувати українців навколо національної ідеї і показати російським пропагандистам, що ми — єдиний народ.

— Чи варто було створювати День Єдності, якщо вже існує День

Соборності? І в чому різниця між ними, на Вашу думку?

Д.А.: — Важко відповісти, оскільки повторюсь, ми вперше відзначаємо День Єдності. Можливо, в майбутньому побачимо між ними різницю.

І.Ц.: — Чим більше заходів патріотичного виховання, тим краще. Головне, щоб це було усвідомлено та щиро. Адже, як сказав В. Липинський: «Ніхто не збудує нам держави, якщо ми самі її не збудуємо, і ніхто не зробіть з нас нації, якщо ми самі не захочемо бути нацією». Тому, дуже важливо єднатися, пам'ятати своє коріння і не дозволяти комусь сіяти зневіру у наші душі.

Р.Б.: — Різниця між цими святами... День Соборності — це свято. Величезне. Державного рівня. А 16 лютого — не знаю...

Е.Ч.: — На мою думку, варто, бо День Соборності має іншу історію створення. Я вважаю, що не буде зайвим нагадати кожному про те, що, не дивлячись на різний рівень доходів, професію і віросповідання, всі ми любимо свій дім і хочемо жити в мирі.

— Чи долучилися Ви до святкування? Якщо так, то як? Якщо ні, то чому?

Д.А.: — Так, долучився. Я був сьогодні на Майдані Свободи в Острозі, стрінув частину заходу у фейсбук. Чому долучився? Я підтримую будь-які заходи, які єднають українців.

І.Ц.: — Національний університет «Острозька академія» постійно проводить низку національно-патріотичних заходів. Звісно, що цього разу теж охоче приєднались до ініціативи Президента та вшанували День Єдності, вивісивши державні прапори на усіх адміністративних будівлях та спільно з усіма працівниками виконали Гімн України. Особливу промову про єдність та патріотизм виголосив ректор НаУОА Ігор Пасічник.

Р.Б.: — У школі провели радіолінійку та грав Гімн. Хоча Гімн має грати щодня, і для кожного це має бути головна пісня, за паплюження якої та глумління над якою він перерізував би горлянку. Тим більше, у час війни, яка триває 8 років.

Е.Ч.: — Так. О 10:00, за новою традицією, я долучилася до гімну. Також вітала друзів із Днем Єдності.

Єднаймося, українці, бо це робить нашу державу сильною!

Олександра Супрунець

українського народу?

«Так» - 88%, «ні» - 12%.

Чи вважаєте ви створення Дня єдності маніпуляцією зі сторони влади?

«Так» - 33%, «ні» - 67%.

Наша кореспондентка, яка перебуває на «дистанційці» у Острозі, також долучилася до опитування. Вона вийшла на вулицю, опитувала містян, і старших, і молодших, про їх ставлення до цього новоствореного свята.

І.Ц.: — День єдності для мене означає ще одну нагоду підтримати наш патріотичний дух та показати силу національної ідентичності українців.

Р.Б.: — Проглянув я, а що ж такого сталося 16 лютого в історії? Окрім Вовчухівської операції Української Галицької армії, більш нічого не знайшов. Ця операція — одна із наступальних, була зупинена на вимогу Антанти. Для мене День Єдності — 22 січня, коли було проголошено Акт

Нова популярна корейська музика

Назва «кей-поп» або «к-поп» буквально походить від «Korean pop», що означає корейська поп музика. Отож, кей-поп — музичний жанр, котрий об'єднує безліч стилів музики, такі як хіп-хоп, рок, танцювальна музика та багато інших. Такий собі стильовий мешап.

Проте, казати, що кей-поп є виключно музичним жанром, було б помилкою, оскільки зараз це — окрема субкультура, яка захопила увесь світ і не збирається зупинятися.

Цікавий факт, більшість з нас не так давно були справжніми кей-поперами. І, навіть, якщо ви зараз крутите пальцем біля скроні, не розуміючи, про що ця дівчина тут пише, то пропоную згадати рядки однієї пісні одного дуоу, відомого корейського виконавця PSY: «Оппа ганнам стайл! Оп-оп-оп!». Як ці слова тільки не перекручували, хто тільки не танцював під цю запальну мелодію... PSY є чи не найуспішнішим представником кей-попу, а його пісні «Gangnam Style», «Daddy» та інші лунали скрізь. Його «Gangnam Style» збрала у YouTube майже 4,5 млрд переглядів!

Виникнення кей-попу відбулося приблизно у 1990-х роках у Південній Кореї. Саме зараз він набув і продовжує набувати надзвичайної популярності. Армія фанатів росте у геометричній прогресії з кожною секундою.

До речі, говорячи про «армію», гріх не сказати про найпопулярнішу чоловічу кей-поп групу BTS, оскільки вони так і називають своїх фанатів — «ARMY». Тому не дивуйтеся, якщо колись на запитання: «Яка музика тобі подобається?», почуєте гордо відповідь: «Я — ARMY!».

Варто також нагадати, що к-поп не лише про BTS, є ще дуже багато різних талановитих та незвичайних груп, як чоловічих, так і жіночих. Наприклад, EXO, Stray Kids, Tomorrow by Together, ATEEZ, Enhypen, MonstaX, BLACKPINK,

MAMAMOO, Red Velvet, Twice, ITZY, AESPA та інші. Окрім груп, звичайно, є ще й артисти, котрі займаються сольною діяльністю, наприклад, IU, Jessy, CL, Bewhy, Bloo та ще багато інших. Тому ви можете бути не лише «армі», але й «монбебе», «стей», «блінк». Коротше, обирати вам, але без улюбленця ви точно з кей-попу не підете.

У чому ж полягає шалена популярність кей-попу?

По-перше, к-поп відрізняється від інших жанрів своєю яскравістю, динамічністю, ритмом, словами (часто іноземними мовами) та рухами, котрі привертають до себе увагу і змушують вас наспівувати та пританцьовувати під музику цілими днями.

По-друге, у кей-попі немає жодного айдола (так називають співаків), який не вмів би співати, танцювати, грати на музичних інструментах тощо. Цей «феномен» пояснюється жорстким відбором та тренуваннями у різних агенціях. Зазвичай, у віці 12-14 років, підлітки залишають свій дім та живуть у гуртожитках, де кожного дня займаються музикою, співами, танцями, спортом та проходять конкурси та відбори. Так із тисяч залишається 40-50 майбутніх айдолів.

По-третє, важливим фактором популярності кей-попу є зовнішній вигляд та поведінка айдолів. Ідеальна шкіра, підтягнуте спортивне тіло, скромність та ввічливість — невід'ємна складова будь-якого айдола. Для них важливо, аби зовнішня краса відповідала внутрішній. За це їх так люблять фанати.

Ну і останнє. Музика та тексти пісень завжди наповнені певним сенсом і, що найважливіше, підтримкою. Саме через те, що слова пісень зачіпають душу та серце, кей-поп групи та артисти мають таку армію фанатів у кожному куточку світу.

Анастасія Романчук

Всесвітній день боротьби проти раку

Метою проведення 4 лютого Всесвітнього дня боротьби проти раку є підвищення обізнаності населення про цю хворобу, акцентування уваги на профілактиці, ранньому виявленні та лікуванні цього захворювання.

Понад 1 млн осіб з онкологічними захворюваннями перебуває на обліку в медичних закладах України, з них 33 758 хворих — в Житомирському обласному онкологічному диспансері.

У Житомирській області щорічно виявляється майже 400 випадків раку молочної залози, з яких більше третини випадків уже у запущеній стадії.

За детальною інформацією про цей вид раку редакція звернулася до Литвинчук Віти, терапевта в амбулаторії загальної практики-сімейної медицини с. Зарічани з такими питаннями:

— Що таке рак молочної залози?

— Рак молочної залози — це злоякісне новоутворення, яке утворюється з епітеліальних клітин або залозистих клітин. Є різні форми раку: рак соска, рак залозистотканни. Це спадкове захворювання по материнській лінії, якщо у жінки є схильність, воно проявиться. Зараз проводиться профілактика такого захворювання, тобто всі жінки до 35 років мають проходити УЗД. Всі, хто старше 35 років, мають проходити мамографію. Рак молочної залози піддається контролю, якщо жінка виконує щорічні обстеження. На жаль, в Україні це є проблемою, тому що жінки часто не звертаються або не проходять обстеження. Тому у нас дуже високий рівень захворюваності на рак.

— Чим він є небезпечним?

— Насамперед тим, що рак молочної залози — це злоякісне новоутворення, воно швидко дає метастази, які приводять до смерті.

— Якими є його перші прояви?

— Прояви є різні. Одними з таких проявів є асиметрія молочних залоз, вони знаходяться на різних рівнях. Це може бути втягнення соска, тобто він неправильно розташований в порівнянні з іншим. Це може бути ніби лимонна шкіра на соску, можуть бути якісь незвичайні виділення із соска. Може бути біль, збільшення лімфатичних вузлів на тій стороні, де є ураження. Можуть бути вторинні прояви, такі як анемія.

— Як можна помітити це самостійно?

— Взагалі, потрібно, щоб кожна жінка після менструації на 6-7 день проводила дослідження своєї молочної залози. Це робиться або лежачи, або стоячи, або, наприклад, в душі. Жінка бере молочну залозу і ділить її на чотири рівні частини та пальпує по часовій стрілці чотирма пальцями.

Якщо вона помітила якісь горбики, ущільнення, тоді потрібно звернутися до мамолога або зробити УЗД. Тому що є таке захворювання, як мастопатія. Якщо таке відбувається у жінок під час менструації — це норма. Але УЗД все одно треба робити. Якщо є якісь деформації, яких раніше не було, то потрібно звернутися до лікаря.

— Що робити, щоб запобігти цьому захворюванню?

— Якщо ви знаєте, що у вас в роду хтось хворів, можна зробити онкологічне дослідження за допомогою онкомаркерів. Вони робляться у будь-якій приватній лабораторії.

Бережіть своє здоров'я та красу.

Ігнатчук Мирослава

КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ, безпека дітей в Інтернеті

Все частіше на вулиці, у розважальних центрах, різних закладах можна побачити людей, які зависають в телефоні. Ми живемо в 21 столітті, коли надважливою складовою життя людини став Інтернет. Соціальні мережі стали такою ж поганою звичкою, як куріння або наркотики. Від залицання у гаджети вже надзвичайно складно відмовитися.

Дуже неприємно спостерігати за родиною, у якій батьки сидять у телефонах, а коли їхня маленька дитина потребує уваги, то вони дістають її ще один, «дитячий» гаджет і вмикують дитині мультимедіа або просто дають гратися. Вони не розуміють, що таке ставлення до дитини, бездумне вкидання її у безодню Інтернету вплине на її майбутнє, на її цінності в подальшому житті.

З часом, коли дитина підростає, з'являються суттєві ризики для її безпечного знаходження в мережі. Статистика говорить, що у 2021 році кожна третя дитина була піддана сексуальному насильству в Інтернеті, у неї вимагали та отримували інтимні фото, а згодом погрожували та маніпулювали.

Що ж робити, якщо дитина хоче користуватися Інтернетом, але є ризик небезпеки? Редакція запитала у кількох шкільних вчителів інформатики (умовно назвемо – Вчитель) та шкільних психологів (умовно назвемо – Психолог): як захистити дитину від кіберзлочинності. Також провела опитування серед школярів про безпеку перебування в мережі.

Спочатку ми поставили питання вчителю інформатики.

– Як захистити дітей від подібного контенту в Інтернеті?

Вчитель: – Щоб користування Інтернетом було безпечним для дитини, батьки мають створити так званий «дитячий акаунт», або ставити позначку «ще не досяг(ла) 18 років». Зрозуміло, що повністю убезпечити дитину в мережі не вийде, проте ризики отримати небажану чи заборонену інформацію значно зменшаться.

– Чи є якісь сервіси, які допоможуть в обмеженні перебування дитини в Інтернеті?

Вчитель: – Звісно ж є, я вже розповідав про це. Обмеження можна поставити практично у всіх соціальних мережах та сайтах.

– Що б Ви порекомендували батькам для того, щоб число ситуацій з кіберзлочинністю зменшилось?

Вчитель: – В мене є донечка, якій 8 років. Я б не сказав, що вона ще дуже маленька, але все ж такі це дитина. Нещодавно вона підійшла до мене і почала розпитувати, що таке інтим та про інші непристойні слова. Звісно, я пояснив все, що вона запитувала, але запитав, звідки вона про це дізналась. Донька відповіла: «Я користувалась твоїм ноутбукіом і там з'явилася така реклама». Тому, на мою думку, обмежити дитину в Інтернеті дуже важко. Потрібно говорити з дитиною про кіберзлочинність, пояснювати, що потрібно звертатися та говорити про такі випадки батькам і не боятися цієї теми. Також потрібно попросити не вводити та не надсилати незнайомцям свої особисті дані.

Про деякі аспекти спілкування психолог сказав так:

– Як потрібно реагувати батькам, щоб дитина не відчувала себе винною у такій ситуації?

Психолог: – В першу чергу, я можу порекомендувати не панікувати самим батькам, це проблема тільки в Інтернеті. Для дитини важливо бачити спокій батьків, тоді вона почне розуміти, що все не так страшно, як їй здається. Потрібно пояснити дитині, що вона не винна, що у неї вимагають фото різного характеру, що хтось вимагає гроші або погрожує у мережі. Кіберзлочинцям все одно кому писати, вони вибирають «жертву» з тих, хто перший трапляється їм на очі в стрічці новин або в списку друзів.

– Як правильно говорити з дітьми на цю тему?

Психолог: – Батьки, не панікуйте, ця розмова не страшніша ніж розмова про статеві стосунки. Ця тема дуже важлива, тому з дитиною обов'язково потрібно говорити. В їх віці ще не сформована нормальна психіка, тому діти сприймають все «близько до серця» і можуть

щось вчинити з собою, якщо не будуть знати до кого звернутись або як собі допомогти. Посадіть дитину біля себе, поясніть, що таке кіберзлочинність, як потрібно бути обережним в Інтернеті. Дайте чітко зрозуміти, що у будь-якому випадку вони можуть прийти і вирішити цю проблему разом з батьками. Важливо розмовляти спокійно.

но, щоб дитина вас не боялася і знала, що може з вами порадитися, якщо щось станеться.

– Як впливають кіберзлочини на психічний стан дитини?

Психолог: – Якщо батьки з дитиною не розмовляли, то їй дуже важко. У неї з'являється великий стрес, через це дитина намагається сама з усім впоратися, але своїми вчинками може ще більше собі нашкодити. Дитина замикається в собі, постійно про щось думає.

Редакція вирішила поговорити зі школярами міста Житомира. Всі вони різні, з різних родин, мають різних батьків, які по-різному спілкуються зі своїми дітьми, хтось пояснює дітям, а хтось ні.

– Чи знаєш ти, що таке кібербезпека та як правильно поводитися в Інтернеті?

Софія: – Так, я знаю.

Марія: – Що таке кібербезпека я не знаю, як

правильно поводитися в Інтернеті теж не знаю.

Каріна: – Так, знаю.

Олександра: – Так, я знаю, що таке кібербезпека. Це моя захищеність під час перебування в Інтернеті. Я знаю, як поводитися в Інтернеті. Не потрібно заходити на підозрілі сайти та не потрібно людям, з якими знайомий тільки в Інтернеті, розповідати свої особисті дані.

– Чи розмовляли з тобою батьки на цю тему?

Софія: – Так, зі мною розмовляли батьки на таку тему.

Марія: – Батьки зі мною на таку не розмовляли.

Каріна: – Так, розмовляла з батьками на цю тему.

Олександра: – Ні, батьки зі мною не розмовляли про це.

– Чи розповідали вам про це в школі?

Софія: – Так, в нас проводився урок на цю тему.

Марія: – Я не пам'ятаю, щоб в школі нам про це розповідали.

Каріна: – Багато вчителів розповідали нам про це у школі.

Олександра: – Я не пам'ятаю, але, здається, говорили. Мабуть, на цьому не акцентували увагу.

– Чи траплялися у тебе або у твоїх друзів такі випадки? Якщо так, що ви робили?

Софія: – Такі випадки траплялися, я говорила з батьками. Після цього я почала обережніше поводитися в Інтернеті.

Марія: – Ні, таких випадків не траплялося.

Каріна: – Траплялися. Ми обговорювали їх з батьками та вирішували ці проблеми.

Олександра: – Траплялися в мене та в моїх друзів. Зламували акаунт. Ми або змінювали пароль, або ставили допоміжний захист на акаунт, або просто створювали новий акаунт для користування соціальною мережею. Більше ніяких випадків не траплялося.

Шановні батьки! Якщо помітите якусь підозрілу поведінку вашої дитини, спробуйте дізнатися, у чому справа. Складно говорити з дитиною підліткового віку, але дуже важливо, щоб дитина вам довіряла.

Владислава Радченко

Харасмент і гендерні відносини

Сексуальних домагань зазнавали більшість жінок хоч раз у житті за різних обставин. Досить тривіальна ситуація: начальник та підлегла. Не раз жінки потрапляють в ситуацію, коли керівник виявляє надмірний інтерес до підлеглої і це супроводжується нескромними жартами, компліментами, поглядами, дотиками. Жінка не може дати відсіч, оскільки боїться втратити роботу, не хоче розголосу, оскільки «добррозичливіці» можуть перекурити факти і виставити її як кокетку, ініціаторку «загравань» до шефа. В довірливих бесідах жінки можуть розповідати близькій людині про випадки сексизму, однак подати скаргу, відверто виступити в суді проти керівника, шанованої людини їм не під силу. Така ситуація пояснюється досвідом поколінь.

У нас в країні було не прийнято озвучувати випадки сексуальних

домагань на робочому місці, не було практики судових справ з таких питань. З багатьма жінками траплялися принизливі епізоди, переслідування на ґрунті сексизму, але вони не скаржились.

Сьогодні ситуація починає змінюватися завдяки досвіду зарубіжних країн, де гендерна культура і культура ділових стосунків має практичну правову основу. Термін «харасмент» (переслідування, домагання) увійшов в сучасний лексикон українок не так давно, але в них з'являється переконавання, що сексизму можна уникнути, переслідуванням можна запобігти, якщо звернутись до адвоката і не боятись сказати принизливу правду про агресивну поведінку чоловіків на робочому місці.

Жінка, яка зазнає сексуальних домагань від керівника чи колеги, має виробити чітку стратегію поведінки. Вона має показати переслідуючому, що не боїться його, здолати у собі психологію жертви.

Анна Василюк

Особливості роботи з ЛГБТКІА+ спільнотою

2 лютого відбулося перше засідання Школи соціальної підтримки в поточному календарному році. На зустрічі учасники говорили про особливості роботи з представниками ЛГБТКІА+ спільноти. Засідання Школи соціальної підтримки проходило онлайн в Zoom. Ця тема є досить актуальною в сучасному світі як для фахівців, що працюють з ЛГБТКІА+ спільнотою, так і для пересічних людей.

ЛГБТКІА+ — це абревіатура, що позначає лесбійок, геїв, бісексуальних і трансгендерних людей. Також існують різні варіанти розширеної абревіатури, наприклад, ЛГБТКІ (лесбійки, геї, бісексуали, трансгендери, квіри, інтерсекс), котрі включають в себе більше ідентичностей.

Існує безліч правил у спілкуванні для фахівців, що працює з представниками ЛГБТ спільноти. Наприклад, фахівець має бути компетентним та йому слід пам'ятати, що не всі особи, котрі мають одностатеві стосунки, ідентифікують себе як геї, лесбійки чи бісексуали. Також, сексуальна орієнтація — це не лише про секс, а весь спектр людських взаємостосунків. Звісно, досить важливою складовою є конфіденційність, тобто інформація, отримана психологом під час роботи з клієнтом, не підлягає свідомому чи випадковому розголошенню. Але виключенням є загроза життю чи здоров'ю клієнта. В цьому випадку спеціаліст може й має право розголосити отриману інформацію.

Світлана Коляденко — завідувачка кафедри соціальних технологій в Житомирському державному університеті імені Івана Франка, прокоментувала даний захід: «Школа соціальної підтримки існує другий рік, організовувалась і керується

мною. Зустрічі намагаюсь проводити один раз на місяць. Сприяння у підготовці до даного заходу надала громадська організація «Інсайт», яка об'єднує ЛГБТК спільноту. Саме в ГО «Інсайт» я пройшла навчання на тренера по соціальній роботі з ЛГБТКІА+ спільнотою».

Пані Світлана сформулювала кілька особливостей для спілкування з представниками ЛГБТКІА+ спільноти:

Слід вживати інклюзивну та нейтральну лексику. Наприклад, замість: «Чи є у вас чоловік/дружина або хлопець/дівчина?» запитайте: «У вас є партнер?», або «Чи перебуваєте ви у стосунках?», або «Що для вас означає партнерство?»

Звертайте увагу на те, як люди описують свою власну ідентичність і партнерів. Вживайте ті ж слова, якщо це зручно. Спочатку це може бути непросто, та ваше головне завдання — створити комфортні умови для клієнта.

Дуже важливо вживати займенники, які хоче людина.

Більшість трансгендерних жінок вживають «вона» та «її», а більшість трансгендерних чоловіків — «він» та «його». Якщо ви не впевнені, як звертатися, поцікавтеся у нього. Якщо ви

випадково використали не те звертання, то перепросіть.

Кожен має пам'ятати, що всі люди унікальні й заслуговують на повагу від інших для себе.

Влада Мартинович

Студентка ЖДУ у VoxUkraine

VoxUkraine — аналітична платформа, заснована у 2014 році групою економістів та юристів, які працюють в Україні і за кордоном. Основною метою VoxUkraine, за їх словами, є діяльність, що спрямована на розвиток економічної дискусії та надання якісної аналітики економічних та інших найважливіших процесів в Україні (з Вікіпедії).

Почалося все 19 жовтня 2021 року, коли проходило практичне заняття з журналістської етики. Ми знайомились з аналітичною платформою VoxUkraine. Там я прочитала, що ресурс запрошує журналістів на тримісячне стажування. Для того, щоб потрапити на стажування, потрібно було пройти тест. За умови виконання тесту та набору певної кількості балів, претенденту впродовж місяця надсилають повідомлення. Мені посміхнулася доля – я пройшла тест з великою кількістю балів. Я була вражена – це нічого не сказати. Після того, як я пройшла тест, всі учасники тестування привітали мене з цією новиною, а спікери семінару попросили мене залишити свою контактну інформацію, бо мають надіслати мені невеличкий презент.

Пройшов місяць, мені на пошту gmail.com прийшов лист від VoxUkraine з проханням виконати невеличке тестове завдання – зробити фактчекінг запропонованого відео та самостійно записати відео на тему «Зміст та необхідність проведення судової реформи». Відправила я виконане завдання до зазначеного дедлайну. Дуже скоро я отримала повідомлення, що мене прийняли на стажування до аналітичної платформи VoxUkraine. Говорять, що туди нелегко потрапити, але я зуміла, бо

хотіла!

Перший тиждень мого навчання був не дуже складним, потрібно було переглядати відео депутатів з різних партій та фракцій і записувати їхні фрази на google-document. Потім я перевіряла фрази

депутатів, міністрів та президента на «правдивість» і дійшла висновку, що найчастіше не співпадають слова та справи у Юлії Тимошенко та Петра Порошенка, а у Володимира Зеленського відсоток «правдивості» досягає 85%.

Подібна практика надзвичайно корисна,

особливо для початкуючого журналіста. За три місяці стажування я навчилася як виводити політиків «на чисту воду», навчилася фактчекінгу, спростуванню фейків, створенню експлейнерів та відеосторітелінгу, моніторингу російської дезінформації.

По закінченню стажування мені видали сертифікат, добавили в групу «Випускники», де різні компанії оприлюднюють вакансії в сфері журналістики.

Чекаю.

Анастасія Ткачук

Посміхнися

Вже три години граю з хлопцями у гуртожитку на роздягання. Готова до подальшого розвитку подій, а карта все йде та йде...

Мама – це така людина, яка навіть авторитетних пацанів ганяє за хлібом.

Дівчинка стає жінкою, коли вперше говорить: «Це хороший пакет, не викидай. Я його випру».

Ніщо в хаті не зберігається так довго, як речі під назвою: «А раптом згодиться?»

Якщо ви сваритесь, а згодом миритесь і вже не пам'ятаєте, через що сварились – то це кохання. Хоча склероз проявляється так само.

Коли Дід Мороз прочитав бажання Наталки, він вирішив зайти до неї особисто!

Сестри поділяються на два типи: старша та стукачка.

У дівчини наявність хлопця залежить від того, хто питає.

Ті, хто говорять, що вночі їсти неможна, пояснить мені тоді для чого придумали світло у холодильнику.

Справжня жінка може довго дивитися на три речі... А купити туш.

- Вчора був на прем'єрі вашої п'єси і цілу ніч не міг заснути.
- Вас схвилював сюжет та герої?
- Ні, виспався у театрі.

На прийомі у психіатра:
- Лікарю, я вилікуюсь?
- Самому цікаво.

Дуже культурний хлопець написав у під'їзді колишньої: «Таня непостійна».

Якби б всі гроші, що збирають на штори, йшли на реальні штори, то з них можливо пошити чохол для школи та ще й залишилося б на штори.

Кожного ранку я питаю сам себе – я взагалі спав чи просто полежав?

- Дівчино, не підкажете котра година?
- Ой, не знаю. Годинник вдома забула. Ходіте до мене – подивимось.

Дружина вдягла нове плаття:
- Коханий, як я тобі?
- Трохи набридла... А так – нічого.

- Вставай, будильник дзвонить.
- Скажи, що я перетелефоную.

- Як життя?
- Мухам би сподобалось.

Величезне прохання! Студенти медичних університетів – вчіться, будь ласка!

Якщо ви сидите десь у людному місці і невідома людина сідає поряд з вами, гляньте на неї та, не відводячи погляду, спитайте: «Ти гроші приніс?»

Якщо секс по телефону зайнято, то чи можна вважати це нерозділеним коханням?

ДЛЯ ЛЮДЕЙ ПРО ЛЮДЕЙ

Люди люблять читати чи дивитися програми про людей. Це уже аксіома. Адже кожен хоче побачити у чотирикутному ящику свого друга, товариша чи сусіда. А як же приємно розгортати сторінки газети, де про твою близьку людину написали цікавий матеріал. А хтось завдяки таким розповідям обрав кумира, якого наслідує і досягає нових висот.

Одна з таких програм про людей була створена і на телеканалі «СК1». Назву їй підібрали відповідну — «Успішні». В ефірі розповідають історії жителів міста чи області. В об'єктиви камер потрапляють ті, хто готовий поділитися секретами, які допомогли їм досягнути вершин. Герої розповідають де і коли починалася клопітка робота, а за тим приходив омріяний успіх. Програму доповнюють думки близьких і рідних людей. Головна мета телепередачі — надихати глядачів на дії. Бо ж успішні люди мотивують своїми історіями.

Ідея створити таку програму належить телеведучій каналу Ірині Степаненко, випускниці нашого університету. Вона зізнається, що думка започаткувати якийсь яскравий проект про людей виникла під час розмови з синочком. Собі за мету ведуча поставила показати успішних людей рідної області, але через призму того, що успішними не народжуються, а стають. І такими

прикладом надихнути на звершення інших. Ірина розповідає, що в кожній історії вони шукали де і коли починався успіх, на чому і на кому він тримається. Особливу роль приділяли сім'ї. Бо ж саме родина, зазвичай, і є невичерпним джерелом натхнення. У програмі розповідали історії лікарів, художників, людей із галузі культури та багатьох інших цікавих персонажів. Ідейна натхненниця Ірина розповідає, що кожен випуск програми був особливим. Вони всі різні. Часто знімалися різними операторами і в різних умовах. Усі історії пропущені через душу. Вони щирі та справжні.

І справді, над створенням однієї програми працювала велика

команда людей за кадром. Усі вони, як один суцільний механізм, створювали красиву, динамічну картинку, гарний звук і ту телепередачу, яка стане улюбленицею глядача. До створення «Успішних» долучився і старший оператор телеканалу Віталій Воловоденко, випускник ННІ філології та журналістики. Він зізнається, що це, мабуть, один з найскладніших проектів «СК1» за весь час існування каналу. Програма мала доволі незвичну структуру, а саме – декілька локацій і головна фішка — прогулянки. Але на момент, коли знімалися найтоповіші випуски, то обладнання було менше. І з камерою, яка важить 4,5-5 кг оператор повинен проходити, наприклад, годину. Головна

умова, щоб камера не тремтіла, аби була гарна картинка.

Віталію вдалося зняти близько 20-ти випусків. І він згадає одну з найдовших зйомок, де більше двох з половиною годин знімальна група гуляла від верхнього поверху до підвалу. А оператори проносили стабілізатор, який разом з камерою важить майже 7,5 кг. І все це заради одного випуску програми.

Олексій Чирко на проєкті був в якості оператора стедікаму. Йому впродовж дня доводилося відбігати з вантажем у руках, який сягав 15 кг. А інколи ставалися й технічні збої. Бо ж техніка поводила себе, як примхлива панянка та вимагала посиленої уваги. Дуже часто забували щось взяти і доводилось викручуватись за допомогою креативності. Оператор Олексій з посмішкою пригадає один з таких моментів, коли забули світлофільтри для логокаму. Але рішення знайшли швидко й проявили власну вигадливість.

Саме від роботи знімальної групи залежало, яким вийде проєкт і чи вдасться він взагалі. Бо ж це спільна клопітка праця десятків людей на одному майданчику. Як показала практика, проєкт «Успішні» полюбилися глядачам і певно, що після війни знайде продовження. Зокрема, в історіях тих, хто мужньо боровся за нашу свободу на передовій і в тилу.

Юлія Зяткевич

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.
Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.
Редактор: Андрій Близнюк.
Коректори: СІЦ.
Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.
Тел.: (097) 322-09-50.
Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com
Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>
Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщені у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.
Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.
Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення
Наклад